

РЕШЕНИЕ

№ 315

гр. Пловдив, 13.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VIII СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: Екатерина Вл. Мандалиева

Членове: Недялка Д. Свиркова П.
Величка З. Запрянова

при участието на секретаря Елена П. Димова
като разгледа докладваното от Величка З. Запрянова Въззивно гражданско
дело № 20225300501750 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Делото пред настояща инстанция е образувано по въззивна жалба от
„Застрахователно дружество Евроинс“ АД, ЕИК 121265113, със седалище и адрес на
управление гр. София, бул. „Христофор Колумб“ № 43, чрез юрисконсулт Б. Г. против
решение № 262464/05.11.2021 г., поправено с решение № 260307/11.05.2022 г.,
постановени по г. д. № 5581/2020 г. по описа на РС Пловдив в частта, с която ЗД
„Евроинс“ АД е осъдено да заплати на П. М. Б. с ЕГН ***** обезщетение за
претърпените болки и страдания възникнали в резултат на настъпило ПТП на
26.05.2015 г. в гр. Р., кръстовището на бул. „Г.С.Р.“ с ул. „****“ с МПС „Рено Канго“, с
рег. № *** със задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ застрахователна
полица № 07114002088028 управлявано от водач П.Д.П., които се изразяват в
счупването на вътрешния кондил на лявата раменна кост, което е довело до трайно
затрудняване на движенията на левия горен крайник – сума в размер на 9 600,00 лева;
сътресение на мозъка, протекло без данни за загуба на съзнание до степен на
травматична кома, контузия на корема, контузия на перитонеума – всяко по 800,00
лева, контузия на главата, охлузване на лицето – всяко по 400,00 лева или общо сума в
размер на 12 800,00 лева ведно със законната лихва за забава считано от датата на
подаването на исковата молба - 22.05.2020 г. до окончателното изплащане на сумата,
както и мораторна лихва за периода от 03.08.2017 г. (датата на уведомяването на
застрахователя по чл. 380 от КЗ) до 28.04.2020г. в размер на сумата от 3555,56 лева.

В жалбата са изложени оплаквания за допуснато съществено процесуално
нарушение, довело до неправилно приложение на материалния закон и до
необоснованост на атакуваното решение, доколкото в изготвената по делото
автотехническа експертиза се съдържат правни констатации, което е извън
компетентността на вещото лице, а в останалата част експертизата не съдържа данни,

от които да може да се направи фактически извод относно съществения в случая въпрос попадала ли велосипедистката в опасната зона за спиране на движещия се със скорост под максимално допустимата за съответния пътен участък автомобил, управляван от застрахован от ответното дружество водач. Поддържа се, че становището на експерта, че велосипедистката би следвало да е възприета на доста по – ранен етап от настъпване на произшествието, не кореспондира на фактите, установени чрез събрания по делото доказателствен материал. Съдържа се оплакване, че неправилно първостепенният съд е приел, че за водача е съществувало задължение да предвиди възможното навлизане на платното за движение на дете на велосипед и това, че не го е сторил следва да бъде квалифицирано, като движение с несъобразена скорост, доколкото в случая детето не е могло да бъде възприето, като в тази посока се сочи съдебна практика. Излага се, че обстоятелството, че на водача на МПС е наложено административно наказание е неотносимо, доколкото преценката на административнонаказващия орган дали е извършено административно нарушение не е обвързваща за съда. В условията на евентуалност, при неприемане на доводите за наличие на случайно деяние, се поддържа оплакване относно размера на присъденото обезщетение. Сочи се, че същият се явява завишен спрямо периода на възстановяване на пострадалата и като се вземе предвид младата □ възраст. Оплаквания са изложени и относно приетата от първостепенния съд степен на съпричиняване на вредите от поведението на пострадалата, като не е съобразено, че същата е нарушила чл. 80, т. 2 от ЗДВП, както и че е пресякла пътното платно на място, определено за пешеходци, но не е слезнала от колелото, за да пресече бутайки го. Поради това доколкото е била на велосипеда, за пострадалата са относими правилата за пътните превозни средства и тя не е имала право да пресича пътя на пешеходната пътека. Поддържа се, че при пресичане, като пешеходец, бутайки колелото, пострадалата би направила това със значително по – ниска скорост, което би предоставило на водача на автомобила по – дълго време за възприемането ѝ като опасност за движението и за съответна реакция от негова страна. Моли се за отмяна на атакуваното решение и за отхвърляне на предявените искове. Претендират се разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от П. М. Б., чрез адвокат Й. Б., с който се оспорва жалбата като неоснователна и се изразява несъгласие с твърденията на жалбоподателя за допуснати нарушения на процесуалните правила от страна на районния съд. Претендират се разноски.

Окръжен съд Пловдив, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с осъдителни искове с правна квалификация чл. 226, ал. 1 от Кодекс на застраховането (отм.) и чл. 86 от ЗЗД, предявени от П. М. Б. против ЗД „Евроинс“ АД. Ищцата твърди, че на 26.05.2015г. около 15.00 часа в град Р., при движение с велосипед по велоалея по платното за движение на ул. „Г. С. Р.“ посока от изток на запад, на кръстовището на ул. „Г. С. Р.“ и ул. „***“ предприела пресичане на платното от ляво надясно пред л.а. „Рено Канго“ с рег.№ СА 9207 ТХ, собственост на „Агро Техника“ ООД, управляван от П.Д.П., като в този момент била блъсната от лекия автомобил. Вследствие на това □ били причинени травматични увреждания – една средна телесна повреда, три леки с разстройство на здравето и две леки, без разстройство на здравето, както следва: счупване на вътрешния кондил на лявата раменна кост, което довело до трайно затрудняване на движенията на левия горен крайник; сътресение на мозъка, протекло без данни за загуба на съзнание до степен на травматична кома; контузия на корема; контузия на перитонеума; контузия на главата; охлузване на лицето.

Твърди се още, че за управлявания от П.Д.П. при описаното ПТП автомобил към

датата на произшествието бил валидно сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ с ответното застрахователно дружество.

Въз основа на изложеното, от съда се иска да постанови решение, с което да осъди ответното застрахователно дружество да заплати на ищцата сумата от общо 23 000,00 лева, представляваща обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди – болки и страдания вследствие описаните по-горе увреждания, ведно със законната лихва от завеждане на делото – 22.05.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, както и мораторна лихва в размер на 6388,89 лева за периода от 03.08.2017 г. до 28.04.2020 г.

Ответникът оспорва иска. Признава наличието на валидно застрахователно правоотношение по отношение на управлението от П.Д.П. автомобил, към датата на ПТП. Оспорва заявения механизъм на ПТП и твърдението за изключителна вина на водача на автомобила. Твърди, че последният няма вина за ПТП, поради което е налице случайно деяние, евентуално, че ищецът е допринесъл с поведението си за настъпване на вредите. Оспорва и претендирания размер на обезщетението. Предявява възражение за погасяване по давност на претенцията.

За да постанови обжалваното сега решение, в атакуваната му осъдителна част, районен съд е приел, че е налице противоправно деяние на водачката на автомобила с оглед нарушение на чл. 20, ал. 2 т ЗДВП, за което е налице влязло в сила НП № 17-0329-000570/01.06.2017 г.; презумпцията за виновност по чл. 45, ал. 2 от ЗЗД не е оборена, доколкото последната е била длъжна да предвиди, че е възможно навлизането на дете на пътя, като скоростта на движение на автомобила не е била съобразена с пътната обстановка и водачката е следвало да отчете факта, че навлиза в кръстовище без да има видимост към тротоара поради обилната тревна растителност; приел е наличието на причинна връзка между ПТП и причинените на ищцата увреждания, както и наличието на сключена към датата на ПТП застраховка „Гражданска отговорност“ с ответното дружество. За справедлив размер на обезщетение за търпените болки, стрес и неудобства, е приел сумата от общо 16 000,00 лева (12 000 лева – за счупване на вътрешния кондил на лявата раменна кост; по 1000 лева – за мозъчното сътресение, контузия на корема, контузия на перитонеума и по 500 лева – за контузия на главата и охлузвания на лицето), която следва да се намали с 20% отчетено съпричиняване от пострадалия, поради което и главният иск е основателен до сумата от 12 800,00 лева, а този за лихва за забава за периода 03.08.2017 г. - 28.04.2020 г. до размер от 3555,56 лева, а за разликата над посочените суми до пълните им предявени размери искове са неоснователни.

Предмет на въззивна проверка е първоинстанционното решение в частта, с която искът за обезщетение е приет за основателен до размер от 12 800,00 лева, а този за лихва за забава за периода 03.08.2017 г. - 28.04.2020 г. до размер от 3555,56 лева и посочените суми са присъдени на ищцата. В останалата част, с която за разликата над 12 800,00 лева до пълния претендиран размер от 23 000,00 лева обезщетение и над 3555,56 лева до пълния претендиран размер от 6388,89 лева лихва за забава за периода 03.08.2017 г. - 28.04.2020 г. исквете са отхвърлени, като неоснователни, решението е влязло в сила.

При извършена служебна проверка по чл. 269 от ГПК, в рамките на дадените му правомощия, съдът намира така обжалваното решение за валидно, а в обжалваната му част и допустимо. Не са налице нарушения на императивни материалноправни норми, които въззивният съд е длъжен да отстрани без да има изрично направено оплакване в тази насока, съгласно задължителните указания, дадени с тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълкувателно дело № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, поради което и по отношение правилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата

на чл. 269, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

По посоченото в жалбата относно правилността на обжалваното решение:

Съгласно чл. 226, ал. 1 КЗ (отм.) увреденият, спрямо който застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя. Следователно, за да бъде уважен предявеният иск, е необходимо да се установи кумулативно наличието на валиден договор за застраховка „Гражданска отговорност“, в срока на действието на който и вследствие виновно и противоправно поведение на водача на застрахования автомобил, да е настъпило събитие, за което застрахователят носи риска, вреди и причинно-следствена връзка между същите и противоправното поведение на водача.

Безспорно между страните е обстоятелството, че към датата на ПТП ответникът е имал качеството на застраховател по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, сключена за лекия автомобил.

Не се спори и относно това, че процесното транспортно произшествие е настъпило на датата, мястото и между участниците, описани в исковата молба, като за същото е налице влязло в сила НП № 17-0329-000570/01.06.2017 г. на началника на ОД на МВР Пловдив, РУ Р., с което на водача П.Д.П. е наложено наказание за нарушение по чл. 20, ал. 2 от ЗДВП, поради управляване на автомобила с несъобразена скорост с интензивността на движението и с конкретните условия на видимост, като удря внезапно излязлата на пътя велосипедистка и допуска ПТП с материални щети.

Спорът пред настоящата инстанция е относно механизма на ПТП, рефлектиращ върху оценката на поведението на водача на автомобила и велосипедистката, обуславяща от своя страна преценката за наличието на вина на водача на автомобила и съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия.

За изясняването на механизма на ПТП по делото са приети три заключения по допуснати съдебноавтотехнически експертизи (САТЕ): първото, изготвено от вещото лице В. С. в рамките на първоинстанционното производство, а останалите две пред въззивната инстанция – заключение по САТЕ, изготвено от вещо лице С. М. и заключение по тричленна САТЕ, изготвено от вещите лица К., М. и С.. От посочените, настоящата инстанция кредитира заключението на тричленната експертиза, доколкото същото е най-пълно и обосновано, преодоляващо противоречията между единичните експертизи и обобщаващо експертната позиция, във връзка с установения по делото фактически дефицит. Експертите сочат като най – вероятен механизъм на настъпване на ПТП следният: водачката П.П. е управлявала автомобила „Рено Канго“ по платното за движение на ул. „Г.С. Р.“ в посока от север на юг. През това време велосипедистката П. М. Б. се е движела по велоалея източно от платното в посока от север на юг. При достигане до кръстовището с ул. „***“, велосипедистката е предприела пресичане на платното за движение на ул. „Г.С. Р.“ в посока от изток на запад, от ляво на дясно пред

л.а. „Рено Канго“. Поради наличието на „спрял автобус“ водачката на автомобила е нямала пряка видимост към велосипедистката в момента, когато автомобилът се е намирал на разстояние равно или по – голямо от дължината на пълния спирачен път (опасна зона). Водачката на лекия автомобил е получила пряка видимост към велосипедистката в момента, когато последната е била на около 4-5 метра преди мястото на удара, а автомобилът на около 15-16 метра. Водачката на автомобила е реагирала, като екстрено е задействала спирачната система, но въпреки това след около 1,4 секунди е настъпил удар, който е бил неизбежен. Ударът е настъпил в предната дясна част на лекия автомобил и в дясната страна на велосипедистката, като след ПТП автомобилът се е установил на платното за движение, а велосипедистката е паднала в дясно от автомобила. Автомобилът се е движил със скорост 41 км/ч (при максимално допустима 50 км/ч), а велосипедистката с 12 км/ч, като в момента, в който е имала техническа възможност да забележи велосипедистката, водачката е нямала техническа възможност да установи автомобила преди мястото на удара и да избегне произшествието, чрез безопасно екстрено спиране, тъй като в този момент, мястото на удара е било в опасната зона на автомобила. Ударът не би настъпил при скорост на движение на автомобила по – малка от 30 км/ч.

Наличието на спрял автобус в зоната на кръстовището, в ляво от автомобила, съдът приема за установено от показанията на свидетеля П.П. (водачката на автомобила), които следва да бъдат кредитирани в тази им част, при съобразяване на разпоредбата на чл. 172 от ГПК, доколкото по делото липсват твърдения и данни за противното, а и е логично обосновано, доколкото в съдебно заседание от 12.12.2022 г. вещите лица уточняват, че е много вероятно да е имало автобус, защото закъснението за реакция на водача е достатъчно, за да се приеме, че има отклонение на вниманието.

Настоящата инстанция приема, че към датата на ПТП височината на храстите в участъка източно от платното за движение на бул. „Г.С. Р.“ в посока от север на юг, преди кръстовището с ул. „***“ се поддържа в рамките до 50 см., както това е удостоверено в приетото пред въззивната инстанция удостоверение изх.№ 11-02-2#1/01.02.2023 г. на Община Р. и приложена към него в заверено копие справка, от която се установява, че на 13.05.2015 г. и 26.05.2015г. е проведено мероприятие по метене на окосена трева и храсти за обект бул. „Г.С. Р.“. Поради тази причина показанията на свидетеля П.П. (водачката на автомобила) в тази им част не се кредитират, като противоречащи на писмените доказателства и изолирани.

По делото няма спор, а и се установява еднопосочно от единичните заключения по САТЕ, приети пред две съдебни инстанции и поради това кредитирани в същата им част, че в района на местопроизшествието няма пътна маркировка или пътни знаци. ПТП е настъпило в зоната на кръстовището между ул. „Г.С. Р.“ и ул. „***“.

От така установените факти следва изводът, че водачът на автомобила е

нарушил правилата за движение, установени в чл. 20, ал. 2 от ЗДВП. Според разпоредбата водачът на превозното средство винаги и независимо от това дали се движи по път с предимство или не, е длъжен да избира такава скорост на движение, която да е съобразена с конкретните условия на видимост и да позволи своевременното му спиране пред всяко предвидимо препятствие или да намали скоростта и в случай на необходимост да спре, когато възникне опасност за движението (в този смисъл решение № 105/13.07.2017 г. по г. д. № 60097/2016 г. на ВКС, I г. о.). В конкретната ситуация водачката П. не се е съобщила с обстоятелството, че навлиза в зона на нерегулирано кръстовище, в момент, когато видимостта □ е ограничена от спрял автобус до степен, че не може да възприеме случващото се в зоната на кръстовището в страни, в ляво от нея, отвъд автобуса. Водачката е следвало да съобрази и това, че се движи по път в рамките на населено място, където е възможно зад автобуса да е започнало пресичането на пътното платно от пешеходци или други превозни средства, движещи се по другия път, образуващ кръстовището (обичайно място за пресичане на една улица), при което е възможно да възникне опасност за движението (доколкото те също не биха могли да възприемат водачката на автомобила) и да възникне необходимост водачката да спре. Соченото е достатъчно да се приеме, че поведението на водачката на автомобила е противоправно – в нарушение на правилата за движение, установени в чл. 20, ал. 2 от ЗДВП, доколкото ударът е могъл да бъде избегнат при скорост на движение на автомобила по – малка от 30 км/ч. Така направеният извод не се променя независимо от това дали е било обективно възможно водачката да възприеме велосипедистката докато последната се е движела по велоалеята, в който случай доколкото се касае за дете, то винаги е предвидимо препятствие (поведението му е непредвидимо и водачът следва да го пази). Еднозначен извод за последното не може да се направи, тъй като по делото липсват данни за габаритите на спрелия автобус, а те са от съществено значение (разяснения на вещото лице К. на л. 90 – гръб от делото на ОС). Ето защо само по себе си това, че храстите покрай велоалеята в зоната на кръстовището, са с височина до 50 см. не е определящо.

С оглед на така приетите съображения, доводите във въззивната жалба за наличие на случайно деяние се намират за неоснователни. Обстоятелството, че ударът е бил непредотвратим в конкретната ситуация, съдът намира, че не изключва отговорността на водачката, с оглед горицитираното □ нарушение на правилата за движение и възможността сблъсъкът с велосипедистката да бъде избегнат при движение на автомобила със скорост под 30 км/ч. Позоваването на оневиняващото действие на опасната зона за спиране и института по чл. 15 от НК е неоснователно, след като водачката е нарушила режима на скоростта, не се е съобщила с ограничената видимост и сама е отнела възможността си да отреагира ефективно на навлизането на велосипедистката на платното за движение, в зоната на кръстовището. В сочения смисъл е решение № 3/29.06.1976 г. по н.д. № 2/1976 г. Пленум на ВС, според

което водачът на МПС трябва да избира такава величина на скоростта при движение при намалена видимост, която да е съобразена с разстоянието на видимост, в границите на която той своевременно да възприеме появяващите се препятствия и да ги избегне, чрез нормативно предвидените способи, като намаляване на скоростта, спиране или заобикаляне. Когато разстоянието на видимост е по - малко от възможностите за спиране на автомобила при появяването на пътно препятствие, величината на скоростта е несъответстваща на пътните условия, а това означава, че водачът на МПС е създал по - голяма опасна зона, отколкото е разстоянието на видимост, което съставлява нарушение на правилата за движение. Така презумпцията на чл. 45, ал. 2 от ЗЗД не е оборена от събраните по делото доказателства и вината на дееца следва да се приеме за установена.

Относно причинените на ищцата травми и причинната им връзка с описаното произшествие спор пред въззивната инстанция не е формиран. От кредитираната САТЕ и показанията на разпитаната като свидетел водачка на автомобила се установява, че в резултат от удара с автомобила детето е паднало на земята. От заключението по допуснатата в първоинстанционното производство съдебномедицинска експертиза, което се кредитира като обективно, компетентно изготвено и обосновано, се установява, че на ищцата е причинено счупване на вътрешния кондил на лявата раменна кост, довело до трайно затрудняване на движенията на левия горен крайник; сътресение на мозъка, протекло със степенно разстройство на съзнанието формата на леко; контузия на корема и перинеума; контузия на главата и охлузвания по лицето, причинили болки и страдания без разстройство на здравето. Като вероятен механизъм вещото лице д-р М.Б. сочи, че травматичните увреждания са възникнали при блъскане от дясно от лек автомобил и последващо падане на ляво върху пътната настилка и плъзгане по нея. Посочено е, че непосредствено след инцидента пострадалата е изпитвала от умерени до значителни по сила и интензитет болки и страдания, които постепенно са затихвали до пълното оздравяване, което за счупването е продължило 2-3 месеца, без данни за настъпили усложнения, като липсват и данни за оперативна интервенция; за мозъчното сътресение е продължило 2-3 седмици при консервативно лечение – покой на легло за няколко дни, избягване на шум, гледане на телевизия, активна умствена дейност и четене, както и медикаментозно лечение, чрез аналгетици и антиеметици при проява на симптоми; относно контузията на лицето, корема и перинеума, както и охлузванията оздравяването е в рамките на 10-14 дни, съпроводено с леки по интензитет болки и страдания. На данните от СМЕ кореспондират и показанията на свидетелите И. Б. – майка на пострадалата и М.Л. – баба на пострадалата, които поради това се кредитират от настоящата инстанция, както и по причина, че се основават на непосредствените им впечатления и са логични и последователни. Тези свидетели установяват, че след инцидента пострадалата е останала дълго време затворена вкъщи, не е ходела на училище, изпитвала е

неудобство от нараняванията по лицето и се е срамувала от външния си вид, имала е нарушения в съня, не е искала да се храни, станала е притеснена и затворена, отказвала да контактува с връстници, изпитвала е страх и притеснение при пътуване с автомобил. В рамките на 5-6 месеца симптомите отшумели, но ищцата останала по – затворена и не общувала.

С оглед горните изводи, настоящата инстанция намира, че са налице предпоставките на чл. 226, ал. 1 от КЗ (отм.) за ангажиране отговорността на ответното дружество.

В приложение на принципа на чл. 52 от ЗЗД и задължителните указания в т. 11 от Постановление № 4/23.12.1968 г. на Пленума на ВС, при установените характеристики на претърпените от ищцата телесни увреждания, проведеното лечение без оперативна намеса, липсата на данни за настъпили усложнения, пълното оздравяване, интензитетът на търпените болки и страдания – първоначално силни, но постепенно намаляващи, продължителността на възстановителния период, младата възраст на ищцата към датата на ПТП (13 години), преживените в резултат на уврежданията болки и страдания и отражението им върху обичайния ритъм на живота и психиката на ищцата (изолация и нарушен обичаен ритъм на обучение, стрес, притеснение и неудобство от временно загрозен външен вид), както и лимитите на застрахователна отговорност по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, като показател на икономическите условия в страната към момента на настъпване на произшествието, се намира, че справедливото обезщетение за претърпените от ищцата болки и страдания възлиза на 16 000,00 лева.

Приетото до тук налага разглеждане на предявеното възражение за съпричиняване на вредите от страна на пострадалата. Същото се намира за основателно, по следните съображения:

За да е налице съпричиняване на вредата по смисъла на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, е необходимо да бъде доказан (а не предполагаем) при условията на пълно и главно доказване в процеса, принос на пострадалия, като се установи по безспорен начин, че с конкретни действия или бездействия пострадалият обективно е способствал за вредоносния резултат, като е създал условия или е улеснил неговото настъпване(т.7 на ППВС № 17/63 г.), независимо дали поведението му съставлява или не нарушение на Закона за движение по пътищата.

Установено е по делото, че детето е предприело пресичане на платното за движение, в зоната на кръстовището, от ляво на дясно пред автомобила, на място, в момент и по начин, когато това не е било безопасно, поради ограничена видимост от спрял в дясно от детето автобус. Следователно пострадалата обективно е способствала за настъпването на вредоносния резултат. Обстоятелството, че в случая се касае за дете не изключва приложението на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД доколкото не се изисква вина на

пострадалия (в този смисъл т. 7 на ППВС № 17/18.XI.1963 г. – когато „малолетно дете или невменяемо лице допринесе за настъпване на вредоносния резултат, съобразно с обстоятелствата на случая, следва да се приложи чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, независимо от това, че такова лице не може да действа виновно“, както и решение № 91/20.08.2014 г. по т. д. № 66/2013 г. на ВКС, I т. о.). Възрастта на детето (13 години) обаче е релевантна относно определяне приноса за настъпилия вредоносен резултат, доколкото по аргумент от чл.116 и чл.117 от ЗДвП е фактор, завишаващ дължимата от страна на водача на МПС грижа при изпълнение на тази правно регламентирана дейност, представляваща по естеството си източник на ”повишена опасност”(по см. на чл.134, ал.1 НК), в който смисъл са решение № 91/20.08.2014 г. по т.д.№ 66/2013 г. на ВКС, I т.о. и решение № 198/03.02.2017 г. по т.д.№ 3252/2015 г. на ВКС, II т.о. Неоснователни са оплакванията в жалбата, че велосипедистката е извършила нарушение на чл. 80, т. 2 от ЗДвП, доколкото разпоредбата в случая е неотносима, а възражението за съпричиняване поради нарушение на чл. 81, т. 5 от ЗДвП, като въведено едва с въззивната жалба, е преклудирано и не следва да бъде разгледано. Съпричиняването следва да се определи на 20 %, съответно приетото за справедливо обезщетение от 16 000,00 лева, да се намали на 12 800,00 лева, разпределена, в предявените с исковата молба рамки, както следва: 9 600,00 лева – за счупване на вътрешния кондил на лявата раменна кост; по 800,00 лева - за сътресение на мозъка, контузия на корема, контузия на перитонеума; по 400,00 лева - за контузия на главата, охлузване на лицето. До тези размери предявеният главен иск за обезщетение следва да се уважи. Обусловената от него претенция за заплащане на обезщетение за забава за периода от 03.08.2017 г. до 28.04.2020 г. на свой ред се явява основателна за сумата от 3555,56 лева, доколкото делинквентът е поставен в забава от датата на увреждащото действие и не се изисква покана (чл. 84, ал. 3 от ЗЗД), а отговорността на застрахователя за заплащане на обезщетение за вреди, макар да произтича от сключения застрахователен договор, а не от непозволено увреждане, е функционално обусловена от отговорността на прекия причинител на застрахователното събитие. На ищцата следва да бъде присъдена и законна лихва върху дължимото обезщетение за периода от датата на исковата молба до окончателното изплащане на обезщетението.

В останалата част до пълните им предявени размери исковите за главница и лихва за забава за периода от 03.08.2017 г. до 28.04.2020 г., като неоснователни, следва да се отхвърлят.

До същите крайни изводи е достигнал и първостепенният съд, поради което въззивната жалба се явява неоснователна, а решението следва да бъде потвърдено в атакуваната му с жалбата част, като правилно.

С оглед крайния изход от спора на въззиваемата страна се дължат разноски на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК. Същите са за адвокатска защита (договор за правна защита и съдействие на л.107 от делото на ОС), възнаграждение за вещи лица и държавна такса за издаване на съдебно удостоверение, в общ размер от 3005,00 лева и

следва да бъдат присъдени.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 262464/05.11.2021 г., поправено с решение № 260307/11.05.2022 г., постановено по г. д. № 5581/2020 г. по описа на Районен съд Пловдив *в частта*, с която „Застрахователно дружество Евроинс“ АД, ЕИК 121265113, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Христофор Колумб“ № 43, е осъдено да заплати на П. М. Б. с ЕГН ***** обезщетение за претърпените болки и страдания възникнали в резултат на настъпило ПТП на 26.05.2015 г. в гр. Р., кръстовището на бул. „Г.С.Р.“ с ул. „***“ с МПС „Рено Канго“, с рег. № ***, със задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ застрахователна полица № 07114002088028 управлявано от водач П.Д.П., които се изразяват в счупването на вътрешния кондил на лявата раменна кост, което е довело до трайно затрудняване на движенията на левия горен крайник – сума в размер на 9 600,00 лева; сътресение на мозъка, протекло без данни за загуба на съзнание до степен на травматична кома, контузия на корема, контузия на перитонеума – всяко по 800,00 лева, контузия на главата, охлузване на лицето – всяко по 400,00 лева или общо сума в размер на 12 800,00 лева, ведно със законната лихва за забава считано от датата на подаването на исковата молба - 22.05.2020 г. до окончателното изплащане на сумата, както и мораторна лихва за периода от 03.08.2017 г. (датата на уведомяването на застрахователя по чл. 380 от КЗ) до 28.04.2020г. в размер на сумата от 3555,56 лева.

ОСЪЖДА „Застрахователно дружество Евроинс“ АД, ЕИК 121265113, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Христофор Колумб“ № 43, да заплати на П. М. Б. с ЕГН *****, с адрес гр. Р., кв. ***, ул. ***, сумата от 3005,00 лева (три хиляди и пет лева), представляваща разноски във въззивното производство.

Първоинстанционното решение в необжалваната част, е влязло в сила.

Решението подлежи на касационно обжалване, в едномесечен срок от съобщаването, при наличие на предпоставките по чл. 280 от ГПК, пред Върховния касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____